

vil være nødvendigt for denne stærkt trafikerede Rute.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger at gøre til den højtærede Justitsminister angaaende Sindssygehospitalet. Det er mig meddelt, at der paa Nykøbing Sindssygehospital er Plads til 300 Patienter, og at der her i Landet findes langt over 300 sindssyge, som gerne vil indlægges paa et Sindssygehospital, eller hvis paarørende i hvert Fald ønsker at faa dem indlagt, da det jo er meget generende og forbundet med Fare at have en sindssyg i Hjemmet. Naar disse 300 sindssyge ikke kan finde Optagelse paa et Sindssygehospital, er det, fordi man ikke kan faa det nødvendige Plejepersonale. Det er mig meddelt, at der mangler 12 Plejere og Plejersker paa Nykøbing Hospital. Grunden til, at disse Pladser ikke søges, er temmelig sikkert den, at Lønnen er alt for lav, den er vistnok 350—400 Kr. aarlig, medens en Karl paa den samme Egn lønnes med 700 Kr. Det er derfor naturligvis umuligt for Staten at faa Folk for den halve Pris, og jeg synes ogsaa, det er ganske uanstændigt, at Staten lønner saa slet. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, at der nedsættes en ny Kommission angaaende disse Forhold, særlig Arbejds- og Lønforholdene ved Sindssygehospitalet. Jeg saa gerne, at der ved Sammensætning af denne Kommission blev taget mere Hensyn til Pleje- og Økonomipersonalet end til de Herrer Overlæger. Overlægernes Virksomhed i den Kommission, der sidder, har for deres eget Vedkommende været meget vellykket. Det ser man bedst af Anmærkningerne til det foreliggende Finanslovsforslag Sp. 1219, hvor det Forslag, som er udarbejdet af Kommissionen, findes, efter hvilket Forslag Overlægernes Slutningsløn skal hæves fra 7,100 til 7,700 Kr., altsaa med et Tillæg af 600 Kr., og Reservelægernes og Hospitalsforvalternes Løn forhøjes med 300 Kr., medens de, der staar med den lave Løn, ja, egentlig med en Sulteløn af 900—1,300 Kr., kun faar deres Løn forhøjet med 100 Kr. Det er ganske tydeligt, i hvert Fald for mig, at Overlægerne har været godt repræsenterede i Kommissionen, og at dette har haft en stor og gavnlige Betydning for deres Vedkommende, ligesom man af Forslaget kan drage den Slutning, at den Omstændighed, at Plejepersonalet og Økonomipersonalet kun har haft en Mand til at varetage deres Interesser, har været uheldigt for disse lavtlønnede Funktionærer og Arbejdere. Af

disse Grunde vil jeg meget indtrængende anmode den højtærede Justitsminister om at overveje Spørgsmaalet om Nedsættelse af en ny Kommission, hovedsagelig bestaaende af Repræsentanter for Plejepersonalets og Økonomipersonalets Organisationer. Jeg tror, at en saadan Kommission er paatrængende nødvendig.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger angaaende det Andragende fra Centralorganisationen for Tjenestemænd ved Postvæsenet, Statsbanerne, Telegraf- og Toldvæsenet, som er indsendt til Regering og Rigsdag og omdelt paa vore Pladser. Jeg vilde gerne meget varmt støtte dette Andragende, og jeg vil anbefale de ærede Medlemmer, som endnu ikke har læst det, om at læse det. Det er et berettiget Nødraab til Regering og Rigsdag, og det er, hvad enhver kan se, i nøje Overensstemmelse med Sandheden og de faktiske Forhold. Jeg bor i en By, hvor der lever flere Hundreder af disse Tjenestemænd, og jeg kan bevidne for dette høje Ting, at mange af dem lever under ganske fortvivlede Forhold og i yderste Nød. I dette Andragende findes der en hel Del statistiske Oplysninger, indhentede gennem Statistisk Departement, angaaende Prisstigninger paa Fødemidler, Lys, Varme og Boliger fra 1907 indtil nu — Grundlaget for Lønreformen i 1908 var jo Priserne paa Livsfornødenhederne i 1907. I et lille Afsnit af Andragendet staar der, at man ønsker, at det ved Loven givne Dyrtdistillæg maa blive afløst af et midlertidigt Lønningstillæg, hvilket jeg finder fuldstændigt retfærdigt. Der henvises til, at de, som under den Periode, hvori Dyrtdistillæget har virket, er blevet afskediget og har faaet Pension, mister noget i deres Pensionsindtægt, og at det vil være rimeligt og naturligt at gaa til et midlertidigt Lønningstillæg, da man, hvis de herskende ualmindelige Forhold ikke havde været til Stede, vel nok nu havde haft Lønningsloven af 1908 fremme til Revision. Jeg kan nu ikke fuldt ud se, at det er nødvendigt, at man vedblivende udskyder Spørgsmaalet om en Revision af Lønningsloven, til Krigen en Gang faar Ende. Det drejer sig jo dog kun om et Udgiftsspørgsmaal, som jeg nok synes, man lige saavel maatte kunne komme ud over nu som ved at vente og udskyde Spørgsmaalet Aar efter Aar. Men hvis man ikke nu vil gaa til en Revision af Lønningsloven af 1908, synes jeg, det er et berettiget Krav, at det Dyrtdistillæg, man nu inden ret længe skal til at beskæftige sig med, ændres til et